

„V tomto posvátném kotli času,“ Brann ukázal na cestovní kotlík, „se mísí přítomnost s budoucností i s minulostí. Mísí se v něm dny hojnosti se dny hladu, dny míru se dny boje a dny zrození se smutnými dny umírání. Vězte, že veliký a spravedlivý Dagda je ale nyní velmi zarmoucen, neboť jeho kotel příliš dlouho přetéká lidskou krví a žalem a jen málo je v něm radosti, či dokonce smíchu. Tobě, králi Marobude,“ otočil se Brann na krále, „vzkazuje veliký Dagda, abys vyslyšel tyto Kelty z Hradiště, nechť se svobodně rozhodnou, zda stojí o tvou ochranu, či nikoli. Tvé sny o veliké a mocné říši jsou sice krásné, ale nereálné. Zapamatuj si králi, že nezvaný ochránce je horší než morová rána. Násilím nikdy lásku a vděk svých poddaných nezískáš a porobený lid tě nikdy nebude ctít a milovat jako svého právoplatného krále, ale bude tě na věky z duše nenávidět.“

„Hahaha! Slyšíš, králi Marobude, na čí straně stojí bohové?“ přerušil Branna Flanagan.

„Tak se seber, ty bastarde, a táhni pryč!“

„Né tak zhurta Flaganane!“ Brannův hlas zazněl ještě o něco silněji.

„Tobě vzkazuje veliký Dagda, že dost již bylo lidských obětí. Bohové nestojí o krev, nejsou to hyeny, ani supové. Bohové stvořili lidské plémě, aby žilo, množilo se a uctívalo je v modlitbách a nikoli, aby se vraždilo při nesmyslných krvavých obřadech. Vyzývám tě tedy, Flaganane, abys okamžitě a bez prodlení propustil svého zajatce